

AMBER

PUŠKY AVALONU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 2

◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The great book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Lucia Halová, Barbora Kráľová, Linda Magáthová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
The Guns of Avalon copyright © 1972 by Roger Zelazny
Translation © Lucia Halová, Barbora Kráľová a Linda Magáthová 2018
Illustration © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA DRUHÁ

Avalonské zbrane

1

Stál som na pláži a zakričal: „Zbohom, *Motyľ!*“ Loď sa pomaly otočila a zamierila do hlbších vôd. Určite sa vráti do prístavu pri cabraskom majáku, ktorý leží kúsok od Tieňa.

Zvrtol som sa a zahľadel na neďaleký pás čierneho lesa; vedel som, že mám pred sebou hodný kus cesty. Vybral som sa k nemu a cestou som robil potrebné zmeny. Mĺkvy les halil chlad skorého rána, a to mi vyhovovalo.

Mal som azda zo dvadsať kíľ menej, ako by sa patrilo, a stále som občas videl dvojmo, ale zlepšovalo sa to. Zdúchol som z amberskej temnice s pomocou šialeného Dworkina a vďaka ožranovi Jopinovi som sa dal trochu dokopy. Teraz som musel nájsť kút Tieňa, čo bude pripomínať iný kút Tieňa, ktorého viac niet. Objavil som chodník a vydal sa po ňom.

Po chvíli som zastal pri búťlavom strome, ktorý som už vyzeral. Strčil som ruku do spráchniveného kmeňa, vytiahol z neho svoj striebřistý meč a pripevnil si ho na pás. V skutočnosti sa ten strom nachádzal kdesi v Amberi, ale to bolo fuk. Teraz stál predo mnou, lebo les, ktorým som šiel, bol v Tieni.

Kráčal som niekoľko hodín, do chrbta sa mi opieralo neviditeľné slnko. Občas som si na chvíľu odpočinul, potom sa znova pobral ďalej. Kochal som sa pohľadom na listy, skaly a kmene spráchnivených aj živých stromov, na trávu a čiernu zem. Ako opojne všetko voňalo, ako nádherne mi v ušiach znel šum, štebot a bzukot lesa! Bože! Aký drahý mi bol zrak! Nedokázal som opísať slovami tú rozkoš – po štyroch rokoch znova vidieť! A byť slobodný...

Kráčal som ďalej, otrhaný plášť mi plieskal za chrbtom v rannom vánku. Bol som vychudnutý a zhrbený, určite som vyzeral prinajmenšom o päťdesiat rokov starší. Sotva by ma niekto spoznal.

Kráčal som lesom, putoval Tieňom, no aj tak som nedošiel tam, kam som mal namierené. Zrejme som za tie roky zmäkol. Toto sa mi prihodilo...

Narazil som na sedem mužov, šiesti ležali mŕtvi a dokatovaní pri kraji cesty. Siedmy sedel na zemi a chrbtom sa opieral o machom obrastený kmeň prastarého duba. Na stehnách mu ležal meč a z veľkej vlhkej rany na boku sa mu rinula krv. Nemal brnenie, aj keď niektorí z ostatných mali. Upieral pred seba sklený pohľad sivých očí. Mal odreté hánky a sťažka dýchal. Spod huňatého obočia sledoval, ako vrany vyzobávajú mŕtvolám oči. Očividne si ma nevšimol.

Natiahol som si kapucňu a sklonil hlavu, aby mi nevidel do tváre. Pošiel som k nemu.

Poznal som ho, alebo skôr niekoho, kto sa naňho podobal. Keď som sa k nemu priblížil, zdvihol meč.

„Som priateľ,“ upokojil som ho. „Nie ste smädný?“

Na okamih zaváhal, potom prikývol.

„Som.“

Otvoril som poľnú fľašu a podal mu ju.

Napil sa, zakašľal, potom sa napil znova.

„Ďakujem,“ povedal a vrátil mi fľašu. „Škoda, že nemáte dačo tuhšie. Poriadne ma dosekali!“

„Mám niečo aj na ranu. Ak to zvládnete.“

Odzátkoval som fľaštičku s ekrazitom, čo píjaval Jopin, a podal som mu ju. Po jedinom dúšku sa rozkašľal azda aj na dvadsať minút.

Potom sa usmial ľavým kútikom úst a unavene na mňa žmurkol.

„Hneď je to lepšie,“ povedal. „Môžem si toho trochu naliať aj na ranu? Nerád mrhám dobrou whisky, ale...“

„Nalejte si ju tam všetku, ak treba. Ale viete čo, radšej to spravím ja, trasú sa vám ruky.“

Keď prikývol, rozopol som mu kožený kabátec a dýkou rozpáral košeľu až po ranu. Bola hlboká a ťahala sa spredu dozadu pár centimetrov nad bedrom. Vyzerala desivo. Rany mal aj na rukách, hrudi a ramenách, ale nie také škaredé.

Bok mu stále krvácal, tak som mu ho trochu poutieral šatkou.

„Idem na to,“ upozornil som ho, „zatnite zuby a pozerajte inam.“

Len čo sa alkohol dotkol obnaženého mäsa, celé telo mu zachvátil mocný kŕč, keď trochu povolil, roztriasol sa. Ale nevykrikol. Ani som to nečakal. Poskladal som šatku a priložil mu ju na ranu. Z podolka plášťa

som odtrhol dlhý pás látky a priviazal mu ním šatku o bok. „Dáte si ešte?“ ponúkol som ho.

„Len vodu,“ odvetil. „Potom si budem musieť pospať.“ Napil sa, nato sklonil hlavu, až sa mu brada dotýkala hrude. Kým spal, spravil som mu vankúš a prikryl ho plášťami, čo som pobral mŕtvym.

Potom som si k nemu prisadol a pozoroval tie pekné čierne vranky.

Nespoznal ma. Napokon, nečudo. Keby som sa predstavil, azda by vedel, kto som. No je fakt, že s týmto raneným mužom som sa nikdy nestretol, aspoň si myslím, a napriek tomu sme si boli dôverne známi.

Kráčal som Tieňom a hľadal jedno miesto, konkrétne nevšedné miesto. Bolo dávno zničené, ale mal som silu obnoviť ho, lebo Amber vrhá nekonečne veľa tieňov. Potomok Amberu, ktorým náhodou som, dokáže chodiť medzi tieňmi. Môžeme ich volať paralelné svety alebo alternatívne vesmíry, prípadne výplody pomätenej mysle. Ja ich volám tiene, aj všetci ostatní, čo nimi môžu chodiť. Vyberieme si možnosť a potom kráčame, až kým k nej nedôjdeme. Svojím spôsobom si ju teda vytvoríme sami. Ale dosť už o tom.

Mal som namierené do Avalonu, preto som nastúpil na loď a vybral sa týmto lesom.

Avalon bol pred stovkami rokov môj domov. Viaže sa s ním dlhý, zložitý, hrdý a boľavý príbeh, ktorý vám možno rozpoviem neskôr, ak stihnem dorozprávať tento.

Keď som narazil na raneného rytiera a šesť mŕtvol, blížil som sa k Avalonu. Keby som nezastal, možno by som došiel na miesto, kde by som našiel šesť mŕtvol a rytiera bez jedinej ranky, alebo na miesto, kde by sa nad mŕtvym rytierovým telom rehotali tí šiesti, čo teraz ležali bez života. Podaktorí tvrdia, že na tom nezáleží, lebo každá situácia je len jedna z možností a v Tieni existujú všetky možnosti.

Moji bratia a sestry by zrejme oňho ani nezavadili pohľadom, teda možno okrem Gérarda a Benedicta, lenže ja som v poslednom čase precitlivejší. Nebýval som taký, ale zmäkol som, buď preto, že som strávil celú večnosť v tieňovej Zemi, alebo mi štyri strašné roky v amberskej temnici pripomenuli, ako chutí ľudské utrpenie. Netuším. Viem len, že sa nedokážem iba tak prizerať bolesti iného človeka, tobôž ak bol kedysi mojím priateľom. Hoci keby som mu prezradil svoje meno, určite by mi nabrýzgal a ešte by som si musel vypočuť nejakú srdcervúcu historku.

Spravím to inak. Odčním svoje hriechy takto: Postavím ho na nohy a potom sa vyparím. Z nosa mi preto neodpadne a ešte aj pomôžem tejto verzii svojho priateľa.

Sedel som pri ňom pár hodín a pozoroval ho, až kým sa neprebral.

„Zdravíčko,“ povedal som a otvoril poľnú fľašu. „Dáte si?“

„Ďakujem.“ Natiahol ruku.

Sledoval som, ako pije.

Keď mi vracal fľašu, povedal: „Prepáčte, ani som sa nepredstavil. Nebolo mi najlepšie...“

„Poznám vás,“ prerušil som ho. „Mňa volajte Corey.“

Venoval mi spýtavý pohľad, akoby chcel povedať ‚Corey odkiaľ?‘, ale nakoniec si to rozmyslel a len prikývol.

„Teší ma, sir Corey,“ degradoval ma. „Rád by som sa vám poďakoval.“

„Ďakujete mi už tým, že vidím, že je vám lepšie,“ usmial som sa. „Dáte si niečo pod zub?“

„Milerád.“

„Veľa toho nemám, len sušené mäso a starý chlieb,“ priznal som. „A ešte kus syra. Dajte si, na čo máte chuť.“

Podal som mu skromné zásoby.

„Vy si nedáte, sir Corey?“ starostil sa.

„Najedol som sa, kým ste spali.“

Veľavravne som sa poobzeral. Usmial sa.

„... Zvládli ste ich sám?“ opýtal som sa.

Prikývol.

„Dobrá práca... Ale čo teraz s vami?“

Snažil sa mi pozrieť do tváre, no bezúspešne.

„Nerozumiem vám,“ priznal.

„Kam máte namierené?“

„K priateľom,“ prezradil, „pár líc na sever. Šiel som za nimi, keď ma prepadla táto čvarga. Pochybujem, že by ma niekto odniesol na chrbte čo i len ligu, ani sám diabol. Keby som sa postavil, videli by ste, že som kus chlapa.“

Postavil som sa, tasil meč a jedným šmahom som zoťal stromček s priemerom kmeňa asi päť centimetrov. Osekal som ho a skrátil, ako bolo treba.

Vzápätí som zoťal a nachystal ďalší, pobral som od mŕtvol plášte a opasky a zhotovil nosidlá.

Rytier ma celý čas mlčky sledoval, napokon povedal: „Nosíte za pásom nebezpečný meč. Navyše strieborný, čo znamená, že...“

„Vyrazíme?“ nadhodil som.

Päť líc je zhruba dvadsaťpäť kilometrov, to ma nezabije.

„A čo tamtí?“ ukázal na mŕtvoly.

„Chcete ich pochovať, ako sa patrí na kresťanov?“ opýtal som sa. „Ešte to tak! Nech sa o nich postará príroda. Zmiznime odtiaľto. Už zavaňajú.“

„Ale mali by sme ich azda aspoň zakryť. Bili sa statočne.“

Vzdychol som si. „Nuž, ak budete preto v noci lepšie spať. Ale lopatu nemám, takže na nich navrším len kamennú mohylu. Bude to jednoduchý pohreb, žiadna sláva.“

„To je v poriadku,“ odvetil.

Kým som poznášal mŕtvoly a uložil ich vedľa seba, šomral si dačo popod nos, zrejme odriekal modlitbu za mŕtvych.

Obložil som ich kameňmi. Na okolí o ne nebola núdza, takže práca mi šla od ruky a vyberal som čo najväčšie, aby som bol rýchlejšie hotový.

To bola chyba. Jeden vážil aspoň dvesto kíľ a ja som ho nekotúľal. Jednoducho som ho zdvihol a položil na miesto.

Keď rytier zalapal po dychu, došlo mi, že si to všimol.

Zahrešil som: „Dofrasa, skoro mi zlomil chrbát!“ Potom som už vyberal len menšie kamene.

Keď bola mohyla hotová, prehodil som: „Tak, to by sme mali. Môžeme ísť?“

„Podme.“

Zdvihol som ho a zložil na nosidlá. Muselo to bolieť, lebo zaťal zuby.

„Ktorým smerom?“ opýtal som sa.

Natiahol ruku.

„Vráťte sa na chodník, odbočte doľava a pokračujte až k rázcestiu. Tam odbočte doprava. Ako ma chcete...?“

Predklonil som sa a zdvihol ho aj s nosidlami. Držal som ho ako novorodenca v kolíske. Nato som sa pobral k chodníku.

„Corey?“ ozval sa.

„Áno?“

„Ste najsilnejší muž, akého som kedy stretol, a mám dojem, že by som vás mal poznať.“

Chvíľu som mlčal. Až po chvíli som vyrukoval s odpoveďou: „Snažím sa udržiavať vo forme. Zdravý životný štýl a podobne.“

„... Aj váš hlas sa mi vidí akýsi povedomý.“

Uprene hľadel nahor, snažil sa mi zazrieť tvár.

Radšej som rýchlo zmenil tému. „Kto sú tí vaši priatelia, ku ktorým ideme?“

„Ideme za Ganelonom, do jeho hradu.“

„Za tým gaunerom!“ rozčúľil som sa a skoro som ho pustil.

„Hoci nepoznám slovo, čo ste použili, z tónu hlasu usudzujem, že je hanlivé,“ poznamenal, „ak je tak, musím brániť jeho česť v...“

„Zadržte,“ skočil som mu do reči. „Tuším hovoríme o dvoch rôznych ľuďoch s rovnakými menami. Ospravedlňujem sa.“

Cez nosidlá som cítil, že sa trochu upokojil.

„Určite to bude tak,“ odvetil.

Čochvíľa sme prišli k chodníku, a tam som zabočil doľava.

Keď znova zadriemal, využil som to, na rázcestí som zabočil doprava, ako mi kázal, a kým pochrapkával, utekal som, čo mi sily stačili. Premýšľal som o šiestici mužov, čo ho prepadli a takmer pripravili o život. Dúfal som, že sa tu v kríkoch neponevierajú ich priatelia.

Len čo sa mu dych zmenil, spomalil som.

„Zaspal som,“ povedal.

„... A chrápali ste,“ dodal som.

„Kolkto sme prešli?“

„Asi dve ligy.“

„A vy nie ste unavený?“

„Trochu,“ priznal som, „ale zatiaľ si nepotrebujem oddýchnuť.“

„*Mon Dieu!*“ zhíkol. „Chvalabohu, že som s vami nikdy nemusel bojovať. Určite nie ste pekelník?“

„Pravdaže som,“ zasmial som sa. „Vari necítite síru? Navyše kopyto na pravej nohe ma už poriadne omína.“

Najprv párkrát potiahol nosom, až potom sa zachechtal a priznám, že sa ma to trochu dotklo.

Popravde sme prešli už asi štyri ligy. Dúfal som, že znova zaspí a nebude sa trápiť vzdialenosťou. Už ma pobolievali ruky.

„Kto boli tí šiesti, čo ste ich zabili?“ vyzvedal som.

„Strážcovia Kruhu,“ odvetil, „a neboli to obyčajní ľudia, boli posadnutí. Modlime sa k Bohu, sir Corey, aby odpočívali v pokoji.“

„Strážcovia Kruhu?“ čudoval som sa. „Akého Kruhu?“

„Temného Kruhu, rodiska hriechu a prekliatych stvor...“ Zhlboka sa nadýchol. „Je to zdroj pliahy, čo postihla našu krajinu.“

„Žiadnu pliahu som si nevšimol, ak mám byť úprimný,“ poznamenal som.

„Kruh je odtiaľto ďaleko a Ganelonova ríša je pre votrelcov stále prisilná. Ale rozširuje sa. Cítim v kostiach, že práve tu prebehne rozhodujúci boj.“

„Priznám sa, že ste vo mne vzbudili zvedavosť.“

„Drahý sir Corey, ak ste o Kruhu doposiaľ nepočuli, radšej zabudnite na moje slová a vyhnite sa mu širokým oblúkom. Milerád by som bojoval po vašom boku, ale nie je to váš boj, a ktovie, ako dopadne.“

Chodník začal stúpať. Vtom som v diaľke pomedzi stromy zazrel hrad, zastal som. Na um mi prišiel iný, veľmi podobný hrad.

„Čo...?“ opýtal sa môj zverenec a otočil hlavu. „No toto, kráčate omnoho rýchlejšie, než som si myslel. Sme na mieste, to je Ganelonovo sídlo.“

Spomenul som si na Ganelona, ktorého som poznal. Nechcel som, ale nemohol som inak. Bol to zradný vrah, pred stáročiami som ho vyhostil z Avalonu. Vlastne som ho poslal Tieňom do iného času a priestoru, tak ako oveľa neskôr mňa môj brat Eric. Dúfal som, že som ho neposlal sem. Nebolo to síce veľmi pravdepodobné, ale určite nie vylúčené. Hoci bol smrteľník s ohraničenou dĺžkou života a ja som ho vyhnal zhruba pred šesťsto rokmi, bola tu možnosť, že v podmienkach tohto sveta ubehlo len pár rokov. Aj čas priamo závisí od Tieňa a ani Dworkin presne nevedel, ako funguje. A možno vedel. Možno preto mu preskočilo. Na vlastnej koži som pochopil, že najťažšie na čase je stráviť ho. V každom prípade, nepozdávalo sa mi, že by to naozaj mohol byť môj starý nepriateľ a predtým dôveryhodný spojenec, ten by určite nebojoval proti bezpráviu, čo sa šíriilo krajinou. Naopak, bol som si istý, že by to tu nivočil na čele tých prekliatych stvor.

Akurát mi nešiel do hlavy človek, ktorého som niesol na rukách. Jeho duplikát žil v Avalone v období, keď som vyhnal Ganelona. Časovo by to teda sedelo.

Bolo mi jedno, že sa stretnem s Ganelonom, aj že ma spozná. Nemal o Tieni ani potuchy. Vedel by len toľko, že som ho namiesto smrti potrestal temnou mágiou, a hoci som mu tým daroval život, zrejme by omnoho radšej voňal fialky odspodu.

Lenže rytier, ktorého som niesol v náručí, potreboval pokoj a útočisko, nuž som kráčaľ ďalej.

No aj tak...

Teda som mu povedomý. Ak si na tomto mieste, ktoré tak veľmi pripomínalo Avalon, spomínali na moje tieňové ja, aké to boli spomienky? Ako ma prijmu, keď zistia, kto som skutočne?

Slnko už zapadalo. Pofukoval svieži vánok. Zrejme nás čakala chladná noc. Môj zverenec mi opäť chrápal v náručí, nuž som si povedal, že zvyšok cesty prebehnem. Nepozdávalo sa mi, že lesom sa budú po zotmení zakrádať ktoviečím posadnutí obyvatelia nejakého prekliateho Kruhu, o ktorých som nič nevedel, ale ktorí si to tu chceli stoj čo stoj podmaniť.

Rozbehol som sa teda temnejúcim lesom a snažil sa potlačiť čoraz nutkavejší pocit, že ma ktosi sleduje. Keď zanedlho prerástol do zlej predtuchy, čosi za mnou zašuchotalo. Začul som jemný cupot, *cup, cup, cup*.

Zložil som nosidlá, zvrchol sa a vytiahol meč.

Stáli predom mnou dve šelmičky.

Vyzerali ako siamské mačky, ibaže boli veľké ako tigre. Mali svetložlté oči bez zreničiek ako dve guľôčky. Keď som sa otočil, sadli si a uprene na mňa hľadeli, ani nežmurkli.

Boli odo mňa asi na tridsať krokov. Stál som bokom medzi nimi a nosidlami, pripravený zaútočiť.

Vtom mačka naľavo otvorila papuľu. Nevedel som, či divo zreve, alebo mierumilovne zapradie.

Na môj údiv prehovorila: „Človek, zrejme smrteľník.“

Nebol to ľudský hlas. Na to bol privysoký.

„A melie z posledného,“ ozvala sa veľmi podobným hlasom druhá.

„Dorazme ho teda,“ prehodila prvá.

„Ale čo ten, ktorý ho chráni, ten s tým mečom, nepáči sa mi.“

„Aj ten je smrteľník?“

„Skúste to zistiť,“ prihovoral som sa im potichu.

„Je vychudnutý a vyzerá starý.“

„A predsa toho zraneného niesol na rukách od kamennej mohyly až sem, bežal a ani si neoddychol. Poď, obkľúčime ho.“

Len čo sa pohli, vrhol som sa dopredu a mačka napravo priskočila ku mne.

Mečom som jej rozsekol lebku, zaryl sa jej až do pleca. Keď som sa zvrtol, druhá mačka prebehla popri mne k nosidlám. Zahnal som sa z celej sily.

Zasiahol som ju do chrbta, meč ňou prešiel ako maslom. Ako padala k zemi, odporne pišťala ako krieda po tabuli, potom vzbĺkla v plameňoch. Aj druhá už horela.

No tá ešte stále žila. Obrátila ku mne hlavu a zapichla mi žiarivé oči do tváre.

„Zomieram konečnou smrťou,“ zachripela, „takže som ťa spoznala, Pôvodca. Prečo si nás zabil?“ Vzápätí jej hlavu pohltili plamene.

Zvrtol som sa, očistil meč, zasunul ho do pošvy, zdvihol nosidlá a nevyšimľal si rytierove otázky, pokračoval som v ceste.

Už som tušil, o aké mačky išlo, aj čo to celé malo znamenať.

Dodnes ma zavše po nociach máta mačacia hlava v plameňoch. Budím sa vtedy spotený a rozklepaný a noc sa mi zdá temnejšia a plná rozmazaných siluet.

Okolo Ganelonovho hradu bola priekopa a padací most bol zdvihnutý. Vysoké múry spájali štyri veže v rohoch. A ďalšie veže, ešte vyššie ako rohové, vyrastali aj zo samých múrov. Vrcholmi štekľili nízke ťažké mraky, čo halili prvé hviezdy a vrhali temné tieň na kopec, na ktorom stál hrad. V niektorých oknách sa už svietilo a vietor ku mne doniesol tlmené hlasy.

Zastal som pred padacím mostom, zložil svojho zverenca na zem, priložil som si ruky k ústam a zvolal: „Hej! Ganelon! Sú tu dvaja pocestní, čo blúdia nocou!“

Ozvalo sa štrnganie kovu o kameň. Cítil som, ako ma niekto zvrchu po-

zoruje. Zaškútil som hore, ale zrak som ešte ani zďaleka nemal celkom v poriadku.

„Kto je tam?“ zahrmel ktosi zhora.

„Zranený Lance a Corey z Cabry, čo ho sem priniesol.“

Počkal som, kým to oznámi ďalšiemu strážnikovi. Čochvíľa sa už moja správa šírila od strážnika k strážnikovi po celom múre.

Po niekoľkých minútach si rovnakým spôsobom podávali odpoveď.

Nato strážca nad bránou zakričal: „Chodte nabok! Spustíme padací most! Môžete vstúpiť!“

Ozvalo sa škrípanie a zanedlho už most zarachotil na zemi na našej strane priekopy. Znova som vzal svojho zverenca do náručia a prešiel ponad priekopu.

Takto som priniesol sira Lancelota du Lac do hradu Ganelona, ktorému som veril ako rodnému bratovi. Čiže vôbec.

Hneď sa okolo mňa zhýkol dav, a ani neviem ako, obklúčili ma ozbrojenci. No necítil som z nich zášť, len obavy. Vošiel som na veľké dláždené nádvorie osvetlené faklami. Bolo posiate rozprestretými dekami. Do nosa mi udrel pach potu, dymu, koní aj vôňa vareného jedla. Na nádvorí táborilo malé vojsko.

Mnohí ku mne podišli, gánili na mňa a čosi si šomrali, no potom pristúpili dvaja v plnej zbroji a jeden ma schmatol za plece.

„Tadiaľto,“ povedal.

Kráčal som za ním, ostatní ma obstúpili. Ľudia pred nami cúvali. Padací most sa už znova so škrípaním zdvíhal. Blížili sme sa k hradu z čierneho kameňa.

Vnútri sme prešli dlhou chodbou a komnatou, ktorá azda slúžila aj ako prijímacia sieň. Na jej konci bolo schodisko. Muž po mojej pravici naznačil, aby som po ňom vyšiel. Na druhom poschodí sme zastali pred masívnymi drevenými dverami, strážca na ne zaklopal.

„Vstúpte!“ ozval sa znútra hlas, žiaľbohu, veľmi povedomý.

Vošli sme.

Sedel za mohutným dreveným stolom neďaleko veľkého okna s výhľadom na nádvorie. Mal na sebe hnedý kožený kabátce a čiernu košeľu, aj nohavice boli čierne a zakrývali mu tmavé čižmy. Okolo drieku mal široký opasok a na ňom dýku s rúčkou zo srnčieho kopýtka. Na stole pred ním ležal krátky meč. Červené vlasy a bradu mal popretkávané šedinami. Oči mal čierne ako eben.

Pozrel na mňa, no hneď nato obrátil pozornosť na dvoch strážnikov, čo vošli s nosidlami.

„Položte ho na posteľ,“ rozkázal. Nato: „Roderick, postaraj sa oňho.“

Jeho lekár Roderick bol vetchý stavec a nevyzeral, že by mohol napáchať veľa škody, čo ma trochu upokojilo. Netrepal som sa s Lanceom toľký kus cesty, aby mu tu potom púšťali žilou.

Nato sa Ganelon znova obrátil ku mne.

„Kde ste ho našli?“ opýtal sa.

„Päť líc na juh odtiaľto.“

„Kto ste?“

„Volám sa Corey,“ odvetil som.

Pozorne si ma obzeral a ústami podobnými dvom vypaseným červom sa usmial popod fúz.

„Čo s tým máte spoločné?“ opýtal sa.

„Ako to myslíte?“ nechápal som.

Trochu som sa prihrbil. Hovoril som pomaly, potichu a váhavo. Mal som dlhšiu bradu než on a sivú od prachu. Zrejme som vyzeral ako stavec. Podľa toho, ako sa ku mne správal, zrejme ma za starého aj považoval.

„Chcem vedieť, prečo ste mu pomohli,“ spresnil.

„Z lásky k blížnemu a tak,“ odvetil som.

„Nie ste tunajší, však?“

Pokrútil som hlavou.

„Nuž, ste tu vítaný, zostaňte, ako dlho chcete.“

„Vďaka, ale poberiem sa zrejme hneď zajtra.“

„Ako si želáte, no teraz si vypite so mnou pohár vína a rozpovedzte mi, za akých okolností ste ho našli.“

Pustil som sa teda do rozprávania.

Ganelon ma ani raz neprerušil a celý čas ma sledoval prenikavými očami. Hoci som mal odjakživa pocit, že „prebodával ma očami“ je dosť otrepaná fráza, vtedy naozaj vystihovala podstatu. Bodal ma nimi. Uvažoval som, čo o mne vie a čo len tuší.

Vtom na mňa doľahla únava, z celej sily ma schmatla za krk. Námaha, víno, teplá komnata, to všetko dokopy spôsobilo, že som mal pocit, akoby som stál kdesi v kúte, počúval sám seba a pozoroval sa, ale inak som bol úplne mimo. Nakrátko som dokázal vynaložiť veľké úsilie, ale s výdržou to stále bola bieda. Navyše sa mi roztriasla ruka.

„Prepáčte,“ začul som sa. „Dolieha na mňa únava...“

„Pravdaže,“ ozval sa Ganelon. „Náš rozhovor môžeme odložiť nazajtra. Choďte si odpočinúť. Dobrú noc.“

Potom zavolať strážnika a prikázal mu, aby ma odviedol do komnaty. Zrejme som ledva prepletal nohami, lebo si spomínam, ako ma cestou podpieral.

V tú noc som spal ako zarezaný. Štrnásť hodín som videl len tmu čier-
nu ako žúžol.

Ráno ma bolelo celé telo.

Umyl som sa. Na bielizníku stál lavór a vedľa neho niekto ohľaduplne
položil mydlo a uterák.

Mal som pocit, akoby som mal hrdlo plné prachu a oči chlpov. Posadil
som sa a zhodnotil situáciu.

Boli časy, keď by som Lancea ľavou zadnou odniesol celú tú vzdiale-
nosť. Boli časy, keď by som sa prebojoval strmou stenou Kolviru až do sa-
mého srdca Amberu.

Tie časy sú preč. Odrazu som sa cítil tak, ako som zrejme vyzeral, ako
troska.

Bolo treba čosi vyhútať.

Priberal a mocnel som pomaly. Bolo treba pridať.

Rozhodol som sa, že týždeň, dva zdravého životného štýlu a cvičenia by
mohli zabrať. Ganelon ma očividne nespoznal. To mi vyhovovalo. Dostal
som chuť využívať výhody jeho pohostinnosti.

S týmto predsavzatím som vyhľadal kuchyňu a vypýtal si výdatné raňaj-
ky. Vlastne už bol skoro obed, ale bolo to moje prvé jedlo, takže pre mňa
to boli raňajky. Mal som neuveriteľnú chuť na cigaretu a pri predstave, že
nemám čo fajčiť, sa ma zmocnil zvrátený pocit radosti. Zjavne sa proti mne
spojili sudičky, aby ma donútili dodržať slovo, že budem zdravo žiť.

Keď som vyšiel na nádvorie, prekvapil ma jasný svieži deň. Hodnú chví-
ľu som pozoroval vojakov pri výcviku.

Lukostrelci na náprotivnom konci triafali do terčov pripevnených na
balíkoch slamy. Všimol som si, že tetivu nahaňujú spôsobom typickým pre
východné kultúry, teda palcom, na ktorom mali kovový krúžok, a nie
tromi prstami, ako som bol zvyknutý. Prinútilo ma to zamyslieť sa nad
týmto Tieňom. Šermiari využívali hrany aj hroty svojich mečov a všimol
som si, že používajú najrôznejšie bojové techniky a typy mečov. Odhadol
som, že na nádvorí je zhruba osemsto vojakov, ale ktovie, koľko ich bolo
ešte kade-tade pozašívanej. Boli medzi nimi plavovlasí muži s modrými
očami a svetlou pokožkou, ale aj počerní junáci s čiernymi očami aj vlas-
mi. Pomedzi drnčanie tetív a rinčanie mečov som začul čudné jazyky, ale
väčšina hovorili avalončinou, jazykom Amberu.

Chvíľu som ich sledoval, keď jeden šermiar zdvihol ruku, spustil meč,
utrel si čelo a odstúpil. Jeho sok nevyzeral ktovieako zadychčaný. Naskyt-
la sa mi príležitosť trochu si zacvičiť.

Nuž som sa jej chopil, podišiel k nim a s úsmevom som sa predstavil:
„Som Corey z Cabry. Pozoroval som vás.“

Oslovil som veľkého tmavého chlapa, čo sa vyškeril na svojho odpovievajúceho druhu.

„Mohol by som si s vami zašermovať, kým si váš priateľ oddýchne?“ navrhol som.

Uškrňal sa ďalej a ukázal si na ústa a ucho. Skúsil som iné jazyky, žiadnemu nerozumel. Až keď som ukázal na meč, naňho a potom na seba, konečne mu svitlo. Jeho protivník to považoval za skvelý nápad a ochotne mi podal svoj meč.

Zobral som si ho. Bol kratší a o dosť ťažší ako Grayswandir. (Tak sa volá môj meč. Viem, že som to doteraz nespomínal. Príbeh môjho meča je dlhý a zložitý, a ktovie, či ti ho stihnem rozpovedať, kým skončím rozprávanie o tom, ako som sa ocitol v tejto kaši. Ale keby som niekedy znova spomenul Grayswandir, už budeš vedieť, o čom je reč.) Párkrát som sa zahnal, aby som meč vyskúšal, vyzliekol som si plášť, odhodil ho nabok a postavil sa do strehu.

Chlapisko sa na mňa vrhol. Vykryl som úder a zaútočil. Odrazil môj meč a znova zaútočil. Vykryl som jeho výpad, predstieral vlastný a vzápätí som zaútočil. A tak ďalej stále dookola. Po piatich minútach bolo jasné, že môj sok nie je žiadny zelenáč. No vedel som aj to, že na mňa nemá. Dvakrát ma zastavil, aby som ho naučil grif, čo som použil. Oba pochytil veľmi rýchlo. No o pätnásť minút sa už usmieval od ucha k uchu. Zrejme sme sa dostali do bodu, v ktorom väčšinu svojich súperov zdolal už len svojou húževnatosťou. Mal výdrž, to sa musí uznať. O dvadsať minút už vyzeral zmätený. Zjavne mu ani nenapadlo, že budem vzdorovať tak dlho. Napokon, čo už môže smrteľník vedieť o sile potomkov Amberu?

Po dvadsiatich piatich minútach sa už z neho lialo, ale nevzdával sa. Môj brat Random síce niekedy vyzerá a aj sa správa ako upišťaný pubertický gangster, ale raz sme spolu šermovali dvadsaťšesť hodín, aby sme zistili, kto sa vzdá prvý. (Keby ťa to náhodou zaujímalo, vzdal som sa ja. Na druhý deň som mal rande a chcel som z neho niečo mať.) Mohli sme šermovať ďalej. Aj keď som nebol schopný podať taký výkon ako vtedy s Randomom, porazil by som ho. Napokon, bol len človek.

Asi po polhodine, keď už fučal ako lokomotíva, pohyboval sa pomalšie a vedel som, že o pár minút zistí, že ho ťahám za nos, zdvihol som radšej ruku a zložil meč ako jeho protivník predtým. Aj on prestal útočiť, pribehol ku mne a objal ma. Nerozumel som, čo hovorí, ale dovtípil som sa, že naše cvičenie ho nadchlo. Mňa tiež.

Horšie bolo, že som skutočne mlel z posledného a od vyčerpania sa mi trochu motala hlava.

No nesmel som sa poddať únave. Zaumienil som si vymlátiť zo seba, čo sa dá, večer sa poriadne najesť, dobre sa vyspať a na druhý deň začať znova hneď zrána.

Pobral som sa teda k lukostrelcom. Zanedlho som si požičal luk a vystrelil som trojprstou technikou azda aj sto šípov. Celkom mi to šlo. Potom som chvíľu pozoroval jazdcov s kopijami, štítmi a palcátmi. Šiel som ďalej. Nejaký čas som sledoval pästný súboj.

Nakoniec som zmastil troch za sebou, a potom som už mal naozaj dosť. Bol som hotový. Totálne.

Sadol som si na lavičku v tieni, lialo sa zo mňa a ledva som lapal dych. Premýšľal som nad Lanceom, Ganelonom, nad večerou. Asi po desiatich minútach som sa zdvihol, zamieril do svojej komnaty a znova som sa okúpал.

Lenže som zomieral od hladu, nuž som si šiel zohnať niečo pod zub a na čo-to sa povyzvedať.

Ešte som bol iba kúsok odo dverí, už ma zastavil strážnik, ktorého som si pamätal z predošlého večera – ten istý ma odviedol do izby. Podišiel ku mne a povedal: „Lord Ganelon si želá, aby ste sa s ním najedli, bude vás čakať po zvonení na večeru.“

Podakoval som sa mu, prisľúbil, že prídem, vrátil som sa do izby a polihoval až do večere. Potom som sa znova pobral.

Všetko ma bolelo a našiel som si pár ďalších modrín. Potešil som sa im, aspoň budem vyzeráť starší. Keď som zabúchal Ganelonovi na dvere, otvorilo mi páža a hneď odbehlo k ďalšiemu mladíkovi, ktorý prestieral stôl pri kozube.

Ganelon mal na sebe zelenú košeľu a nohavice, zelené čižmy aj opasok a sedel na stoličke s vysokým operadlom. Len čo som vošiel, vstal a privítal ma.

„Sir Corey, počul som, že dnes ste si počínali veľmi dobre,“ pochválil ma a potľapkal po ruke. „Už sa mi nezdá také nemožné, že ste sem Lancea doniesli na rukách. Neurazte sa, ale zrejme ste silnejší, ako vyzeráte.“

Zachechtal som sa.

„A čože by som sa urážal!“

Odviedol ma k stoličke, podal mi čašu bledého vína, na môj vkus trochu sladkého, a vyhlásil: „Keď tak na vás hľadím, vyzeráte, že by som vás zložil jednou rukou, a vy ste pritom niesli Lancea päť líc a cestou ste skolili dve potvorské mačky. Povedal mi aj o balvanoch, z ktorých ste postavili mohylu...“

„Ako sa cíti?“ skočil som mu do reči.